

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 450. Leonis Pap. Annus 11. Theod. 43. Valent. 26. Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

Asiani Episcopi (preterquam in anathemate Leonis Papae) Dioscorum (quebantur, Orientales, Pontici, & Asiani partes sancte memorie Flavianii: quod scisma permansit vsq; ad obitum Theodosii Principis, hac Liberatus.

CLXX. ORIENTALIVM EPISCOPORVM TOR TOR.

Ceterum illi ipsi, qui Dioscorum fecerat fuerunt, sed diuiti postea ab eo facta detestati sunt; haud tamen tanta erant animi constantia, vt licet ad suas sedes reuerfi essent, in ipsum facti penitentes insurgerent; sed iacturam sedium timentes, maiorem silentio deuorabat. Proh dolor! eo statu reposita tunc erat Orientalis Ecclesia, vt non reperiretur, qui ex aduerso confurgeret, contraneandam impietatem, nec qui liberè loquens, stare a pro muro domui Iherosolymitanæ, que sua essent singulis queritantibus, & non quæ Domini: Deplorat hæc quidem Theodoretus in epistola hoc eodem tempore ad Ioannem Episcopum Germanicæ scripta, quæ cum facta urpis quæ facies Orientalis Ecclesiæ exprimitur, ad rerum gestarum exactam scientiam hic eam describere, operæ prædium ducimus: sic enim se habet b.

* Eccl. 13

b Theod. epist. 125.

CLXXI. STATVS MISERABNDVS RANVS LAPSORVM EPISCOPORVM.

Priores literas cum primum accepi, a rescripti: De rebus vero, que in illis habentur, vel presentibus, nihil boni sperare licet. Vt reor enim omnino de apostasia & desolatione. Dum enim illi, qui lugent & dolent pro his, qui (vt aiunt) Ephesi violenter gesta sunt, aliquæ penitentia non corriguntur; sed potius persistentes in his, que impiè ipsi ausi sunt, & super edificant iniustitiam simul & impetentem: & quod cetera negotia consulunt, vt res ab illis audacter gestas damnent, & tamquam malas abrenunciant & vituperent; neque vitant eorum commercium, tanquam perseverantium in iniquitatibus: quod boni licet inde sperare? Si enim laudarem, que gesta sunt, tanquam bene & rectè se habentia, meritis persisterent in his, que ab ipsi laudantur. Dum vero lugent (vt aiunt) & necessitate & vt ca scissa dicunt: qua igitur de causa non resuscitant & abrenunciati, que impiè & iniuè gesserunt? sed potius que presentia sunt, licet sint breui tempore duratura, rebus futuris præponuntur.

CLXXII.

Cur etiam aperte mentiuntur, & aiunt, nihil circa dogmata innotatum? Propter quas cedes & magicas artes ego eiecitus sum? Alim quanam adulteria perpetratis? Alim qua sepulchra effoditis? Perspicuum est etiam barbaris, quod propter dogmata me & alios eiecerunt. Dominum enim Dominum Antiochenum Episcopum, quasi capitula non receperit (Cylli videlicet) deposuerunt impiè illi, omni laude digna ipsa vocantes, & persistentes in illis consistentes. Ego enim eorum depositiones legi. Me vero tamquam hæresis principem damnauerunt. Et alios similiter eadem de causa eiecerunt, & inferius: Non igitur la dant, atq; impietatem occultent, quam lingua & manibus confirmarunt & aperit ostenderunt. Si vero hoc non ita se habent, dicant cadum causas, fateantur Saluatoris nostri naturarum distinctionem & vnionem sine confusione: dicant, quod etiam post vnionem integra & diuinitas & humanitas permansit. Deum non irridetur. Et. Multa enim habet de inestabilitate eorum pro aucta spirante sese vndiquaque vertentium. Sic igitur infelices isti, perinde atq; in dogmatibus nihil esset innotatum, quod in pseudosynodo Ephesina ab omnibus recepta esset Nicæna fides, gloriabantur Catholico nomine, cum tamen recentem Eutycheis hæresim minime auderent condemnare. Cetera autem (vt queque resdamus istis temporibus tempora) dicemus anno sequenti.

CLXXIII. MARINÆ VBIVS.

Hoc ipso anno sub eodem Consulatu Protogenis & Asterij defunctam esse Marinam Arcadij filiam, Theodosij sorotem, habet Marcellinus in Chronico: verum mendose sibi legit Marina vxor Theodosij, dicenda soror: Eudocia enim vxor Theodosij erat, eademq; etiam post obitum eius superstites. Porro Marina ista laude dignissima (vt potè) alumna sanctæ Pulcheriæ maioris nisi sororis, in sanctæ virginitatis professione educata conuenit, atq; diem in eodem vitæ instituto clausit extremum, admirante planè orbe terrarum, quod ipsa Regia fuerit conuersa in monasterium, de qua planè in Gallijs sanctus Eucherius scribens ad Valerianum magna cum admiratione habuit mentionem, his verbis: Nonnulli quoque ex recentioribus exierunt, atque hæc nostrâ tempestate Principes, qui ad agnitionem vræ Regi propius accesserunt, summum illum Dominum dominorum suum de cordis contritione carpsissent. Ad tan-

tam diuina maiestatis reuerentiam etiam virog, sicut ea memora-
hibuit. hæc S. Eucherius alludens ad Theodosium cuiusque
forores, ea scribens, cum nondum ille in deteriora prola-
plus, egregium specimen sanctitatis edebat. Atiam tan-
topum pertæsa malorum ad feliciora festinat oratio; dingu-
trilitum narratione detenta, fatigataq; immensarum Ec-
clesiæ cladium dictione, ad tranquilliora suspirat.

IESV CHRISTI Annus 450.

LEONIS PAP. ANNUS II. THEOD. 43. IMP. VALENT. 26.

QUINQUAGESIMVS post quadringentesimū Do-
mini illuxit annus, suble numero consecratus, fasti-
stus & felix: quod de pennis tandem tenebris, cælitus mul-
sa lux obretas caligine Orientales illustrat oras, & Oc-
cidentales mæore squalentes exhilarauit: Etenim mori-
ritur Theodosius Imperator, cuius fauore impietas miti-
in modum inualuerat, ac negi traditur malorum omnium
Chrystaphus auctor, & inuentor hæresis Eutycheis exu-
lar, atque ad damnationem Dioscori iam iudicium præpa-
paratur. Vt placè Prophetico illud licet occurrere cæti-
cicum: Quomodo cessauit exaltor, queuit tributum: contum-
Domini baculum impiorum, virgam dominantium. Tot igitur
donis, tantisque muneribus diuinitus impertitis circum-
agitur præfens annus, dicendus planè præ bonorum sec-
canditate Annus benignitatis, cui & aptari potest illud Da-
uidicum: benedices corona anni benignitatis tue. Et campi tui re-
plebantur vberitate, cum, enullis zizanij, valles abundantum
frumento, & induci sunt arietes ouium, lapis nimirum Ep-
iscopis per penitentiam restituitis. Tam itaque felix an-
nis aperitur Consulibus Valentiano septimum cum A-
uieno collega, de quo pluribus meminit Sidonius ad He-
ronium. Sed quo ordine cuncta hæc à Deo sint hoc anno
dona concessa, iam aggredimur enarrare.

Magna illa pietate inignis Augusta Pulchra virgo
(cui sicut Nestorij, ita & Eutycheis damnationem ob-
aptam fert Summus Pontifex Leo) cum hæctenus ab do-
mesticis, quas vidimus, similitates vitam agens penè mo-
nasticam, pro cui & negotijs sese in Hebdomo contineret:
mox instat Deboræ, vbi deesse vidit qui pugnantem prælia
Domini, hinc armata proceffit, nec cessauit, quousque re-
ligionem profectam erexit. Has quidem illi laudes tri-
buit sanctus Leo, qui vbi ab eadem literas accepisset, ma-
gnâ spe erectus ad ipsam hoc anno mense Martij illa re-
scripsit:

Gauderem plurimum & exultare in Domino pietatis tue
scripta fecere, quibus euidenter ostenditur, quantum Catholicam
diligas fidem, & quantum hereticum detestèri errorem. Hæresis
quippe est nimis impia, & Evangelio veritatis inimica, que non
portionem aliquam ledere, sed ipsa religio conatur fundamēta
conuellere. negas sempiterni Patris Filium sempiternum de v-
tero beata Virginis matris veram carnem nostræ sumpsisse naturæ,
& eos damnatione perciliens, qui ab Evangelica & Apostolica fi-
de nullo deducto errore potuerunt, illud, frustra præsentens, quod
Nicæna Synodus fidem tenet, cuius cum constat esse al. enim, glo-
riofissimæ Augustinæ. Vnde quia non desit Ecclesiam suam animam
protectio, dicente Domino: Ecce ego vobiscum sum vsque ad con-
summationem sæculi: eodem quoque opere & tempore Spiritus Dei
& clementia vestra sollicitudinem & curam nostri cordis accen-
dit, vt de remedij procurandis eadem virgine cuperemus. Qua
prius poposci, nunc quoque instantius peto, maiore vtens fiducia
deprecandæ, posteaquam presidium veteranda exhortationis ac-
cepti. Trans ad futuram misericordiam Dei, vt cooperante vestra
clementia, persistere erroris possit morbus auferri: vt quicquid ipse
inspirante atque auxiliante, potuerit salubriter fieri, cum vestra
fidei hæde peragatur: quoniam res humane aliter tanta esse non
possunt, nisi quæ ad diuinam confessionem pertinent, & regia &
acerdotalia defendat auctoritas. Data X V I. Kalendas Aprilis, Va-
lentiano Augusto VII. & Aueno viri CC. Conf. A Era quadringentesima

IV. LEO HON. PATR. ARCH. MANCI. TAL. L. AN. 1798.

V. THEOD. IMP. AD. LEONEM.

VI. EGONOR. DE RECI. FUNDIS ANATOLIA.

VII. LEO HON. PATR. ARCH. MANCI. TAL. L. AN. 1798.

VIII. QUATVOR. LEONIS. LATER. MISSI. A. 1109.

gentium a se gestis. hanc ad S. Pulcheriam Leo Papa. Eadem quoque die ad Archimandritas Constantinopolitanas (ut fecerat prius) litteras dedit, quibus eos hortator strenue pro fide Catholica agere, suo exemplo, qui indefesso studio id ipsam per litteras soleat ubique pergrare: & inter alia hac ad finem illius perugili. cura in progrediendo fide Catholica: Memor enim sum, me sub illius nomine Ecclesia profiteri, eum a Domino Iesu Christo esse glorificatum. Et cum fides omnes quidem hereses destruit, sed maxime impietatem presens error expugnat: Et intelligo mihi aliud non velle, quam ut omnes conatus meos in causa, in qua vniuersa Ecclesia salua consistat, impendam. hanc ipse, qui quidem non litteris tantum aduersus profanum haeresim egit, sed verbis etiam eandem crebrius pro cōtione infusus est, in eam accerrime semper inuectus, ut eius, qui extant, sermones significat.

Quid vero inter hæc Theodosius Imperator: Et sanctus ab Eutyche atque Dioscōro deceptus, & intantibus actus ratam habuit Flavianum damnationem: haud tamen eō impietatis profundi demeritū est, ut auctoritatem Romanæ Ecclesiæ contemneret, & profus ex illius auctoritate eandem sedem omnium caput intelligens, non petens Anatolium a Dioscōro in locum Flavianum iussu eum recipiendum putavit, quam id ipsius Romanæ sedis Pontificis probaret assensus, de quo hinc litteras daret ad sanctum Leonem, exploraturus eius voluntatem, & auxilium imploraturus. Non extat illa quidem Theodosij ad Leonem epistola: sed quam ad eum reddidit S. Leo, omnia illa exacte demonstrat. Est vero Leonis ad Theodosium epistola hoc exordium b:

Omnibus quidem vestra pietatis epistolis, inter eas sollicitudines, quas pro fide patimur, spem nobis securitatis maximam prestatis, Nicænam commendando Concilium: adeo ut ab illo (sicut ipse scribit) non partiamini sacerdotes Domini denari, & subdit verbis, non recepturum se fore Anatolij communionem, neque electionem probaturum, nisi prius constaret de eius fide Catholica: Quia in his, que ad Verbi incarnationis doctrinam pertinent, expiata, probeque cognita tum ex sancti Cyrilli de Incarnatione Verbi scriptis voluminibus, tum ex epistola de se scripta ad Flavianum, examinata, cognita, probata, publicaque subscriptione iuncta, & clero ac populo declarata; tunc fore, ut bono pacis in Apostolicæ sedis communionem recipiatur, & sedere sinatur. Quid insuper præter hæc ab eo impendendam exigit, idem S. Leo in eadem ad Theodosium epistola declarat his verbis:

Quia vero & nos beati Patres nostri, quorum doctrinam veneramus & sequimur, in vniuersa fide concordia sumus, sicut per vniuersam omnium protestantur. Antistes: agat clementia vestra deuotissima fides, ut quamprimum ad nos Constantinopolitani Episcopi, qualia debent, probati & Catholici sacerdoti scripta perueniant, aperte scilicet & dilucide protestantur, quod si quis de incarnatione Verbi Dei aliud aliquid erolat, aut asserat, quam Catholicorum omnium & mea professio protestatur, hinc sua communionem seceruat: ut ei fraternam in Christo charitatem merui possumus impendere. hæc sanctus Leo ab Anatolio exigit, quibus plane in Dioscōrum, Eutychem, & omnes eius sectarios conexum esse voluit anathema. At quantum non vnius Anatolij tantummodò exploranda fides erat; sed quod plurima esset lapsorum multitudo, ab eodem Pontifice aperta iam via omnibus lapsis Episcopis ab errore recipiendi, & ad fidem Catholicam reuertendi, visum est eidem sancto Leoni Romano Pontifici Petri agenti personam, cui a Domino iussus est confirmare fratres, Legatos a Larere mittere Constantinopolim, qui lapsos redire volentes ad Ecclesiam, a qua; in impietate cogente Dioscōro, vel fallente Eutyche, turpiter detulissent, probarent de qua quidem legatione hæc idem habet in eadem epistola ad Theodosium:

Ut autem salubribus curis velocior, pleniorque, auxiliante Domino, per vestra clementia sedem præstare effectus; ad pietatem vestram fratres & Coepiscopus meos Abundum & Asterium, sed & Basilium & Senatorem prædyceros, quorum mihi deuotio est probata, direxi: per quos, qua vestra forma sit fides, manifestati

instructionibus, quas misimus, positus dignanter agnosceret. Ut si Constantinopolitanus Antistes in eadem confessionem toto corde consensit, securi, ut dignum est de Ecclesia pace latemur, neque quid respicere videamur ambiguum, ut de superfluis forsitan subscriptionibus laboramus. Sin vero aliqui a puritate vestra fidei atque Patrum auctoritate differunt: Concilium vniuersale intra Italiam (sicut Synodus, que ob hanc causam Roma conuenerat, mecum peti) clementia vestra concedat: ut in vniuersis conuenientibus omnibus hi, qui aut ignorantia, aut timore prolapsi sunt, correctionis remedijs consulatur: nec cuiquam ultra sit liberum, ita Nicæna fides facere mentionem, ut eius fides inueniatur esse contrarium. hæc idcirco S. Leo, quod (ut dictum est) sub professionis Nicænae prætextu, quam probassent Eutychiani in pseudoconcilio Ephesino, hæresis, que damnanda erat, occultaretur: ut inter alios ipse Theodosius sibi de fide Catholica blandirent, qui eo prætextu Concilium illud abominandum probaret, quod fidei Nicænae in eo fuisse professio conclamata. Hæc quidem Leo ad Theodosium decimo septimo Kalendas Augustas.

Verus ita fuit Rothanae sedis consuetudo, ut collapse Orientali Ecclesiæ, qui eam erigerent, Roma legatos mitteret: ita namque factum esse post Constantinij obitum, que dicta sunt superius ex Gregorio Nazianzeno atque Basilio, satis docent: id ipsum ab eadem præstitum sub Valente, plures ipsius S. Basilij epistolæ clamant. Id denique modo tentatur more maiorum ab ipso Leone Pontifice, qui sequenti die eodem argumento ad Archimandritas litteras dedit, quibus declarat se legatos mittere non vultis tantum Anatolij restitutionis causa, sed lapsorum omnium, nempe ut per eos probarentur, qui lapsi in errorem vellet recipi in Ecclesiam.

Diebus vero tribus inter lapsis, ipse decimo tertio Kalendas Augustas idem sanctus Leo ad Pulcheriam Augustam ea quoque de causa litteras dedit: cui & legatos commendans, laudat magnopere eius in restituendo Ecclesiæ pacis studium, adeo ut ei tribuat totum quod agebat in Ecclesia Catholica de prellis nimium subicienda: ipse enim epistola exordio hæc præfatur: Gaudet, fides clementia vestra, quod religio sum studium dignanter impendit, ut pax Ecclesiastica renouetur, que quorundam dissensionibus videbatur esse turbata. Debetur enim hoc vestrae sperantur gloria, ut ablati omnibus scandalis, que contra Catholicam fidem inimice excogitauerat, vna cadente, super totum mundum confosca veritate, hæc sanctus Leo de sancta Pulcheria: cuius consilio donatus Theodosius se ipsum & Imperium moderatus est, nihil felicius ipsi potuit accidere & gloriolius: adeo ut licet, ut illic puerulus, magno tamen sapientia, & resulteret: nam lumina pace atque concordia omnibus bene dispositis, felicitate illi cuncta celsæ, & peius, & maiore, sunt augmento propagata, quod eiusdem arbitrio, que diuini Spiritus intuitu in omnibus regebatur, cuncta omnino commiserit.

Certe quidem in ipsius Imperij regimine eximio semper resurgens religionis exemplo Theodosius ex institutione Pulcheriæ, & vita vniuersis integerrimis pollens, superiorem omnes Christianos Principes videri poterat superasse: cum vero vxoris & eunuchorum Conuulsi se ab eadē sancta Pulcheria ablegauit, quasi optimi regiminis ruptis habeis, in præceptis actus, deteriora ceteris Principibus per petrauit: cum fauens priuatis affectibus, summum Catholice fidei intulit detrimentum, & imbensa clade Ecclesiam Orientalem affecit: cuius rei gratia in se ipsum primo e patientis Dei manu diuine ultionis fulmen extoruit. Ut plane ad eius exemplum, illud sit sapè Dauidicum repetendum: Et nunc Regem intelligite, & erudimini qui iudicatis terram: seruite Domino in timore, et erimini non horro lacessitur, sed ipse Deus ultionum, qui affert spiritum Principum, & qui est terribilis super oēs Reges terre. Ceterum quod miserationes Domini super omnia opera eius, non statim in Theodosium ira sua sagittas emisit, in quibus parauit vasa mortis, ne simul cum corpore & anima æterna salutis dispendium pateretur, sed pœnitentiam tempus induluit, illuxitque, fulgore gratia lux, ut lætaret fororis consilij acquiesceret, & rebedia ab illa ministrata precepteret.

IX.

ROMANA. E. L. S. I. A. O. R. I. E. N. T. A. L. I. S. V. B. V. L. E. N. T. I. N. I. R. E. S. O. L. I. T. A.

c. Leo epist.

X.

ROMANA. E. L. S. I. A. O. R. I. E. N. T. A. L. I. S. V. B. V. L. E. N. T. I. N. I. R. E. S. O. L. I. T. A.

XI.

THEODOSII VALENTINIANA CONDITIO.

XII. DE NICOPH. B. 14. C. 49. DE PENITENTIA THEODOSII IMPERATORIS.

Feruntur quidem multa & admiratione digna in expiationem admitti sceleris hoc anno ab ipso Theodosio prebita, que Nicophorus ita describit: Deinde vero Theodosius, vixit secum perpensis, se Chrysoftho astuti deceptum esse comperit: per quem graniter & impietatem in Flavianum perpetrata, & alij Episcopi nefarie illatam contumeliam & condemnationem tulit. Et cum doloris sui mederi non posset, in Chrysofthum legitimum insulsum, effudit suorem. Itaque illum primis dignitate, mox etiam suis sacris omni spoliatum, in insulam quandam relegit. Cuius indicium quod celestis quog, calculus comprobaret, in mari nauigantem assecutus est. hancipite, in mare mersum significans. Sed diuersis Marcellinus in Chronico, vbi sub huius anni Consulibus ita habet de Chrysoftho auctore malorum omnium: Chrysoftho eunuchus, Pulcheria Theodosii sorori nupta, sua cum auaritia interceptus est. sed quomodo eius nutu, audi Cedrenum: Pulcheria autem inuictissimum istum eunuchum Chrysofthum Iordanum tradidit Ioanni filio, quem ille dolo necauerat: atque Iordanus vicem rependit. hanc ipse. Ita planè qui inimicitias exercuit cum Flauiano, & in eis tam Theodosio cum, cum Eudociam Augustam implicuit, atque illi nocendi causa harefatarem in eum & cecidit, & Dioscorum ad omne scelus impulit, meritas pœnas exsoluit. Sed pergit Nicophorus dicere de penitentia Theodosii Imperatoris:

XIII. EUDOCIA OBIVIT. GATYR. A. THEODOSIO.

Postea quoque contigim Eudociam per acrem obiurgationem multo admodum accepit: quippe qua malorum inuictissimum causa fuisse: ad hoc iniuriam quoque germana sua Pulcheria, que eius causa Imperiali aula occisa esset, factam adiecit, atque insuper illam de Paulino suspitionem & contentione quem b, vehementer eam perstringens, in medium profudit. Illa consilio dubia, cum in magnam esset coniecta metum, vt sibi Hierosolymam perire liceret, pergit: ad quam profecionem se, voto nuncupato, Deo obligauerat, si matrimonium collocatam filiam idisset. Imperator consensit in Septimum cum misit: sororem Pulcheriam septimum iam ibi annuam agentem reuocauit, que magno cum apparatu & cœmratu in aulam redgit. Episcopum certis hominibus quibus, sacrum Flavianus corpus inde in urbem imperantem transiit, atque id per mediam ciuitatem cum obseruantia & pompa celebri illatum, intra adyta sanctorum discipulorum Christi templi splendide & religiosè reposuit.

XIV. Extat to. 1. Cons. ante Cons. Chalced.

At nec in his quidem & des vera Nicophori: etenim id peractum esse ab eius successore Marciano Augusto, ex epistola S. Pulcherie ad S. Leonem Papam habetur expressum, vt dubitationi nullus sit penitus locus. neque Epiphi mortuus est Flavianus, vt inde transferendum peteret corpus ipsius. Sed in eo manifesti erroris redarguendus est Nicophorus, dum ait septem annos Pulcheriam in Septimum vitam priuatam duxisse, cum eius ibi mansionis vix annos quatuor numerari contingat, cum eo profecta sit non ante quam post obitum Prochi in eius locum Flavianus est subrogatus Constantinopolitanus Episcopus. Porro sedisse Proclum vique ad annum quadringentesimum quadringesimum sexages, quo factissimissime euenit terræ motus, quod omnium testificatione probatur, dubitari, & in controuersiam adduci non potest. Pergit vero Nicophorus: Postea Iudæorum synagoga in sabrorum foro in templi suburbium redacta pulchritudine sua & amplitudine exornata, insignem Dei Genitrici adem sacram construxit: vbi minoribus alij adiectis adificijs, venerandam & sacram Dei Matris in ipso sanctioris mensa tumulo zonam reposuit: & ex eo tempore ea Dei Genitrici adem Sacri tumuli nomen est consecuta. hactenus ibi Nicophorus, qui & inferius hac de Theodosii morte addit:

XV. CAUSA OBIVIT THEODOSII.

Er cum obitus eius appropinquaret, Episcopum venit, sanctum Ioannem illum virginem & Euangelistam honoraturus: templumq, illius ingressu, orationis sese dedit: in qua tiam, que eum in Imperio Romano successurum esset, edoceri se a Deo petiit. Quod vbi per visionem ei Deus ostendit, Constantinopolim redgit. Nec ita multo post, exercitum ex bello aduersus Artilam gesto reuerso, vrbe egressus est, vt equitatione & venatione se recrearet. Atque inter equitandum equo delapsus, spina vertebra luxauit. Quapropter lectica in urbem relatus est. Atque vbi se moriturum esse sensit, cum Pulcheria sorore, secreto ad se euocata, de Marciano Tribunitio locutus est, Deo gratum placitumq, esse dicens, vt ille post se Romanum

administraret actionem. Et ille quidem cum hac dixisset, mortuum est. hucque auctoritate Zonaras diuersam tradat de eius obitu esse aliorum sententiam, quod alij dicant morbo petisse, alij lapsum ab equo: cui sententia Cedrenus vitus est asserere, sicut alij de peregrinatione Ephefum facta, & prædicatione successoris Imperatoris. Theodosius Lector in Collectaneis agens de obitu Theodosii, nouam affert causam his verbis: Theodosius Iunior ad venationem egressus, & in sinuibus Aloum abreptus, sequenti nocte mortuum est, & in sepulchro Arcadij patris ipsius sepultus. Et Eudocia Imperatrix Hierosolymam profecta, non est amplius reuersa. hanc Theodosius.

Quod autem ad rationem temporis spectat, contigit Theodosii obitus quarto Kalend. Augusti, anno eius Imperij ab exitu patris Arcadij quadragiesimotertio per tres menses inchoato, ætatis suæ vnde quinquagesimo. Qui quidem artemperatam misericordiam Dei vindictam expertus est, quod datum illi sit ante obitum admittam facinus intelligere, remedia quaerere, in auctorem vicijs, Romano Pontifici obedire, eidem que communicare, vt date mutuo literæ docent. Tanta hæc, haud dubium, precibus sanctæ fororis obtinuit, ne patris optime tantæ vitæ bona operæ antequam. Sed & misericordie quoque diuinæ fuit, vt immanis perpetrati sceleris in hac vita potius daret pœnas, quam in futura: cum non iudicet Deus bis in idipsum: nam sic, ex sententia Apostoli s, electi corripuntur in hoc mundo a Deo, vt non eum hoc mundo damnentur.

Defuncto autem Theodosio Imperatore, voluntate sanctæ Pulcherie, ex Senatus consilio delatum est Imperium Marciano. Quod enim nullum exemplum præcellerat, vt Augusta sola habens moderaret Imperij, & ipsa Deo (vt dictum est) virginitatem vouisset, iam que ætate grandior esset, vtpote quæ ageret annos cum quaginta & vnum, nata sub Consulatu Theodori & Eutropij: salubre illud consilium iniit, vt coniugij titulo virum eueheret in Imperium ætate maturum, consilio grauem, continentiam probatum, atque militari virtute vbi que spectatum: sicque optimo Imperij regimine opportune confideret, vt tamen deuotæ Deo virginitatis integritas esset omnino profectum: haud immemor, facti huius dignissimum in diuinis Scripturis exemplum haberi literis commendatum, cum sanctissima virgo Deipara ita fuit matrimonij legibus iuncta coniugi, vt nunquam desierit esse virgo. Hoc igitur tam nobis exetoplum facere edocuit, quod necessitas exigit temporis, & virtus hominis persuasit. Quisnam autem iste fuerit Marcianus, audiamus Euzagium:

Thrax (inquit) erat genere, filius viri rem exercens militaris: qui propterea quod studio paterna vite amulanda ducebatur, ad Philippopolim cœta se contulit, inquit: ea ciuitate adscriptus est in militum numerum. Fortè fortunâ ei illuc profectus, inter riam corpus recens occisum, huiusq, proiecitur vofam est. Cui affans (erat enim cum in alij vix officij sacre præstantissimus, tum propensissimus ad misericordiam & factum admodum miseratus est: vt dicitur ibi propterea commoratus, quod fratri iusta salute tæpebat. Verum vbi quidam ista viderunt, rem deserunt ad magistratū Philippopolis. Illi apprehendunt Marcianum, que stantem de cæle saltâ in eum exercent: ac cum conuictum ac signu puer tribueretur, quâd aut veritatis, aut verbi Marciani cadem peregrantibus: iam Marcianus pœnas homicidæ esset persoluiturus: ex improbitate diuinâ largiente gratiâ, deprehensus est ille ipse, qui eadem fecisset, quo præ facinore capite mulcato, Marcianus capiti periculo liberatur.

Quocirca mirandam in modum errorem discernimus, ad quandam militum urbem ibi accolerentem venit, cupiens in eorum numerum nomen dare. Illi admirati hominem, & præpotentem forte cœta conuictus augurati, libentissimè eum adlocunt, inquit suum Alburn referunt: neque ponunt in summa in loco, sicut lex postulabat militibus: sed ad quandam honoris gradum, quem vir super mortuum, cui nomen erat Augustus, obrinnerat, Marcianum, qui item Augustus appellabatur, efferunt, inquit Alburn scribunt, sicut nomen, quo donantur in eratores nostri vnâ tum purpurâ (vocantur enim Augusti) prorsquam potiretur Imperio, obrinnit. subdit de prodigio,

XVI.

XVII. MARCIA. 270. IMPERATOR.

XVIII.

XIX.

XIX. MILITUM DANI NOMINE SYRON GATVA ARGVSTO.

SVTIB 8

FLAVIANI COR. I. V. S. TRINIS. LATVM.

prodigio, quod in Africa contigit sub Genserico, de quo nos suo loco superius egimus. Vitam vero ipsius Patris concubitus temporis preclato Rhetore literis commendatam fuisse, idem Enagrius tradit: non extat illa quidem. At nos ea recensere contenti erimus, quae ad Ecclesiam Iam tractationem spectare videntur: atque illud imprimis, quod simul ac in Imperium elatus est, nihil antiquius habuit, quam haereticos recens obortos edita sanctione vexare. Ipsi signitum Kalendis Augustis, biduo, siue triduo ab eius electione, cuiusmodi per Palladium Praefectum Praetorio promulgavit edictum:

XX. **XXI.** **XXII.** **XXIII.** **XXIV.** **XXV.** **XXVI.** **XXVII.** **XXVIII.** **XXIX.** **XXX.** **XXXI.** **XXXII.** **XXXIII.** **XXXIV.** **XXXV.** **XXXVI.** **XXXVII.** **XXXVIII.** **XXXIX.** **XL.** **XLI.** **XLII.** **XLIII.** **XLIV.** **XLV.** **XLVI.** **XLVII.** **XLVIII.** **XLIX.** **L.** **LXI.** **LXII.** **LXIII.** **LXIV.** **LXV.** **LXVI.** **LXVII.** **LXVIII.** **LXIX.** **LXX.** **LXXI.** **LXXII.** **LXXIII.** **LXXIV.** **LXXV.** **LXXVI.** **LXXVII.** **LXXVIII.** **LXXIX.** **LXXX.** **LXXXI.** **LXXXII.** **LXXXIII.** **LXXXIV.** **LXXXV.** **LXXXVI.** **LXXXVII.** **LXXXVIII.** **LXXXIX.** **XL.** **XLI.** **XLII.** **XLIII.** **XLIV.** **XLV.** **XLVI.** **XLVII.** **XLVIII.** **XLIX.** **L.** **LXI.** **LXII.** **LXIII.** **LXIV.** **LXV.** **LXVI.** **LXVII.** **LXVIII.** **LXIX.** **LXX.** **LXXI.** **LXXII.** **LXXIII.** **LXXIV.** **LXXV.** **LXXVI.** **LXXVII.** **LXXVIII.** **LXXIX.** **LXXX.** **LXXXI.** **LXXXII.** **LXXXIII.** **LXXXIV.** **LXXXV.** **LXXXVI.** **LXXXVII.** **LXXXVIII.** **LXXXIX.** **XL.** **XLI.** **XLII.** **XLIII.** **XLIV.** **XLV.** **XLVI.** **XLVII.** **XLVIII.** **XLIX.** **L.** **LXI.** **LXII.** **LXIII.** **LXIV.** **LXV.** **LXVI.** **LXVII.** **LXVIII.** **LXIX.** **LXX.** **LXXI.** **LXXII.** **LXXIII.** **LXXIV.** **LXXV.** **LXXVI.** **LXXVII.** **LXXVIII.** **LXXIX.** **LXXX.** **LXXXI.** **LXXXII.** **LXXXIII.** **LXXXIV.** **LXXXV.** **LXXXVI.** **LXXXVII.** **LXXXVIII.** **LXXXIX.**

XXI. **XXII.** **XXIII.** **XXIV.** **XXV.** **XXVI.** **XXVII.** **XXVIII.** **XXIX.** **XXX.** **XXXI.** **XXXII.** **XXXIII.** **XXXIV.** **XXXV.** **XXXVI.** **XXXVII.** **XXXVIII.** **XXXIX.** **XL.** **XLI.** **XLII.** **XLIII.** **XLIV.** **XLV.** **XLVI.** **XLVII.** **XLVIII.** **XLIX.** **L.** **LXI.** **LXII.** **LXIII.** **LXIV.** **LXV.** **LXVI.** **LXVII.** **LXVIII.** **LXIX.** **LXX.** **LXXI.** **LXXII.** **LXXIII.** **LXXIV.** **LXXV.** **LXXVI.** **LXXVII.** **LXXVIII.** **LXXIX.** **LXXX.** **LXXXI.** **LXXXII.** **LXXXIII.** **LXXXIV.** **LXXXV.** **LXXXVI.** **LXXXVII.** **LXXXVIII.** **LXXXIX.**

XXII. **XXIII.** **XXIV.** **XXV.** **XXVI.** **XXVII.** **XXVIII.** **XXIX.** **XXX.** **XXXI.** **XXXII.** **XXXIII.** **XXXIV.** **XXXV.** **XXXVI.** **XXXVII.** **XXXVIII.** **XXXIX.** **XL.** **XLI.** **XLII.** **XLIII.** **XLIV.** **XLV.** **XLVI.** **XLVII.** **XLVIII.** **XLIX.** **L.** **LXI.** **LXII.** **LXIII.** **LXIV.** **LXV.** **LXVI.** **LXVII.** **LXVIII.** **LXIX.** **LXX.** **LXXI.** **LXXII.** **LXXIII.** **LXXIV.** **LXXV.** **LXXVI.** **LXXVII.** **LXXVIII.** **LXXIX.** **LXXX.** **LXXXI.** **LXXXII.** **LXXXIII.** **LXXXIV.** **LXXXV.** **LXXXVI.** **LXXXVII.** **LXXXVIII.** **LXXXIX.**

XXIII. **XXIV.** **XXV.** **XXVI.** **XXVII.** **XXVIII.** **XXIX.** **XXX.** **XXXI.** **XXXII.** **XXXIII.** **XXXIV.** **XXXV.** **XXXVI.** **XXXVII.** **XXXVIII.** **XXXIX.** **XL.** **XLI.** **XLII.** **XLIII.** **XLIV.** **XLV.** **XLVI.** **XLVII.** **XLVIII.** **XLIX.** **L.** **LXI.** **LXII.** **LXIII.** **LXIV.** **LXV.** **LXVI.** **LXVII.** **LXVIII.** **LXIX.** **LXX.** **LXXI.** **LXXII.** **LXXIII.** **LXXIV.** **LXXV.** **LXXVI.** **LXXVII.** **LXXVIII.** **LXXIX.** **LXXX.** **LXXXI.** **LXXXII.** **LXXXIII.** **LXXXIV.** **LXXXV.** **LXXXVI.** **LXXXVII.** **LXXXVIII.** **LXXXIX.**

XXIV. **XXV.** **XXVI.** **XXVII.** **XXVIII.** **XXIX.** **XXX.** **XXXI.** **XXXII.** **XXXIII.** **XXXIV.** **XXXV.** **XXXVI.** **XXXVII.** **XXXVIII.** **XXXIX.** **XL.** **XLI.** **XLII.** **XLIII.** **XLIV.** **XLV.** **XLVI.** **XLVII.** **XLVIII.** **XLIX.** **L.** **LXI.** **LXII.** **LXIII.** **LXIV.** **LXV.** **LXVI.** **LXVII.** **LXVIII.** **LXIX.** **LXX.** **LXXI.** **LXXII.** **LXXIII.** **LXXIV.** **LXXV.** **LXXVI.** **LXXVII.** **LXXVIII.** **LXXIX.** **LXXX.** **LXXXI.** **LXXXII.** **LXXXIII.** **LXXXIV.** **LXXXV.** **LXXXVI.** **LXXXVII.** **LXXXVIII.** **LXXXIX.**

XXV. **XXVI.** **XXVII.** **XXVIII.** **XXIX.** **XXX.** **XXXI.** **XXXII.** **XXXIII.** **XXXIV.** **XXXV.** **XXXVI.** **XXXVII.** **XXXVIII.** **XXXIX.** **XL.** **XLI.** **XLII.** **XLIII.** **XLIV.** **XLV.** **XLVI.** **XLVII.** **XLVIII.** **XLIX.** **L.** **LXI.** **LXII.** **LXIII.** **LXIV.** **LXV.** **LXVI.** **LXVII.** **LXVIII.** **LXIX.** **LXX.** **LXXI.** **LXXII.** **LXXIII.** **LXXIV.** **LXXV.** **LXXVI.** **LXXVII.** **LXXVIII.** **LXXIX.** **LXXX.** **LXXXI.** **LXXXII.** **LXXXIII.** **LXXXIV.** **LXXXV.** **LXXXVI.** **LXXXVII.** **LXXXVIII.** **LXXXIX.**

tholica, in omnibus consentiens sancti Leonis Papae scriptis inuenta est. Quo etiam tempore idem Imperator Marcianus iussit exulantes ex Conciliabulo Ephesino confessores Episcopos ad propria reuocandos, iam in futuro Concilio suas leas, e quibus eieci fuerant, recepuros. Sed et illud per grati Catholicis omnibus munus Dei obtulit, vt sicut iusserat quoscumque exules solui debere, ita etiam dederit in mandatis, vt sanctissimus Flavianus quantumlibet iam vita functus, ad suam tamen Ecclesiam summam gloriam remearet: quantum obrem factum est, vt ex loco exilij, vbi facta reliqua sepultra iacebant in gloria, transfertentur solenni pompa Constantinopolim, perinde ac si ad triumphum de expugnata sua nec perfidia, & subiugata impietate inclutus martyr regiam inferretur in urbem. Hec autem ad eod optata atque incunda voluit sancta Pulcheria Augusta S. Leoni Romano Pontifici, his datis ad eum literis, nota fieri:

XXVI. **XXVII.** **XXVIII.** **XXIX.** **XXX.** **XXXI.** **XXXII.** **XXXIII.** **XXXIV.** **XXXV.** **XXXVI.** **XXXVII.** **XXXVIII.** **XXXIX.** **XL.** **XLI.** **XLII.** **XLIII.** **XLIV.** **XLV.** **XLVI.** **XLVII.** **XLVIII.** **XLIX.** **L.** **LXI.** **LXII.** **LXIII.** **LXIV.** **LXV.** **LXVI.** **LXVII.** **LXVIII.** **LXIX.** **LXX.** **LXXI.** **LXXII.** **LXXIII.** **LXXIV.** **LXXV.** **LXXVI.** **LXXVII.** **LXXVIII.** **LXXIX.** **LXXX.** **LXXXI.** **LXXXII.** **LXXXIII.** **LXXXIV.** **LXXXV.** **LXXXVI.** **LXXXVII.** **LXXXVIII.** **LXXXIX.**

XXVII. **XXVIII.** **XXIX.** **XXX.** **XXXI.** **XXXII.** **XXXIII.** **XXXIV.** **XXXV.** **XXXVI.** **XXXVII.** **XXXVIII.** **XXXIX.** **XL.** **XLI.** **XLII.** **XLIII.** **XLIV.** **XLV.** **XLVI.** **XLVII.** **XLVIII.** **XLIX.** **L.** **LXI.** **LXII.** **LXIII.** **LXIV.** **LXV.** **LXVI.** **LXVII.** **LXVIII.** **LXIX.** **LXX.** **LXXI.** **LXXII.** **LXXIII.** **LXXIV.** **LXXV.** **LXXVI.** **LXXVII.** **LXXVIII.** **LXXIX.** **LXXX.** **LXXXI.** **LXXXII.** **LXXXIII.** **LXXXIV.** **LXXXV.** **LXXXVI.** **LXXXVII.** **LXXXVIII.** **LXXXIX.**

XXVIII. **XXIX.** **XXX.** **XXXI.** **XXXII.** **XXXIII.** **XXXIV.** **XXXV.** **XXXVI.** **XXXVII.** **XXXVIII.** **XXXIX.** **XL.** **XLI.** **XLII.** **XLIII.** **XLIV.** **XLV.** **XLVI.** **XLVII.** **XLVIII.** **XLIX.** **L.** **LXI.** **LXII.** **LXIII.** **LXIV.** **LXV.** **LXVI.** **LXVII.** **LXVIII.** **LXIX.** **LXX.** **LXXI.** **LXXII.** **LXXIII.** **LXXIV.** **LXXV.** **LXXVI.** **LXXVII.** **LXXVIII.** **LXXIX.** **LXXX.** **LXXXI.** **LXXXII.** **LXXXIII.** **LXXXIV.** **LXXXV.** **LXXXVI.** **LXXXVII.** **LXXXVIII.** **LXXXIX.**

XXIX. **XXX.** **XXXI.** **XXXII.** **XXXIII.** **XXXIV.** **XXXV.** **XXXVI.** **XXXVII.** **XXXVIII.** **XXXIX.** **XL.** **XLI.** **XLII.** **XLIII.** **XLIV.** **XLV.** **XLVI.** **XLVII.** **XLVIII.** **XLIX.** **L.** **LXI.** **LXII.** **LXIII.** **LXIV.** **LXV.** **LXVI.** **LXVII.** **LXVIII.** **LXIX.** **LXX.** **LXXI.** **LXXII.** **LXXIII.** **LXXIV.** **LXXV.** **LXXVI.** **LXXVII.** **LXXVIII.** **LXXIX.** **LXXX.** **LXXXI.** **LXXXII.** **LXXXIII.** **LXXXIV.** **LXXXV.** **LXXXVI.** **LXXXVII.** **LXXXVIII.** **LXXXIX.**

XXX. **XXXI.** **XXXII.** **XXXIII.** **XXXIV.** **XXXV.** **XXXVI.** **XXXVII.** **XXXVIII.** **XXXIX.** **XL.** **XLI.** **XLII.** **XLIII.** **XLIV.** **XLV.** **XLVI.** **XLVII.** **XLVIII.** **XLIX.** **L.** **LXI.** **LXII.** **LXIII.** **LXIV.** **LXV.** **LXVI.** **LXVII.** **LXVIII.** **LXIX.** **LXX.** **LXXI.** **LXXII.** **LXXIII.** **LXXIV.** **LXXV.** **LXXVI.** **LXXVII.** **LXXVIII.** **LXXIX.** **LXXX.** **LXXXI.** **LXXXII.** **LXXXIII.** **LXXXIV.** **LXXXV.** **LXXXVI.** **LXXXVII.** **LXXXVIII.** **LXXXIX.**

d Tom. 1. Conc. ante Concil. Chalced. XXV. PVLCHERIA AD S. LEONEM.

XXVI.

hos

XXXVII.

XXXVIII.

CONCIL. CONSTANTINOPOLITANUM.

XXXIX.

XL.

XLI.

XLII.

XLIII.

XLIV.

XLV.

XLVI.

XLVII.

XLVIII.

XLIX.

L.

LXI.

LXII.

LXIII.

LXIV.

LXV.

LXVI.

LXVII.

LXVIII.

LXIX.

LXX.

LXXI.

LXXII.

LXXIII.

LXXIV.

LXXV.

LXXVI.

LXXVII.

LXXVIII.

LXXIX.

LXXX.

LXXXI.

LXXXII.

LXXXIII.

LXXXIV.

LXXXV.

XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL. XLI. XLII. XLIII. XLIV. XLV. XLVI. XLVII. XLVIII. XLIX. L. LXI. LXII. LXIII. LXIV. LXV. LXVI. LXVII. LXVIII. LXIX. LXX. LXXI. LXXII. LXXIII. LXXIV. LXXV. LXXVI. LXXVII. LXXVIII. LXXIX. LXXX. LXXXI. LXXXII. LXXXIII. LXXXIV. LXXXV. LXXXVI. LXXXVII. LXXXVIII. LXXXIX. XL. XLI. XLII. XLIII. XLIV. XLV. XLVI. XLVII. XLVIII. XLIX. L. LXI. LXII. LXIII. LXIV. LXV. LXVI. LXVII. LXVIII. LXIX. LXX. LXXI. LXXII. LXXIII. LXXIV. LXXV. LXXVI. LXXVII. LXXVIII. LXXIX. LXXX. LXXXI. LXXXII. LXXXIII. LXXXIV. LXXXV. LXXXVI. LXXXVII. LXXXVIII. LXXXIX.

Metropolitano Oriēti epistolam S. Leonis olim datam ad Flavianum, cui omnes scriberent, fidem faciunt, quae habentur post Actiōnem quartam Concilij Chalcedonenſis in cauſa Photij & Euſtathij in Graecis codicibus. Sed deſcribamus hic, quod extat euſdem Synodi Actōrum fragmentum acceptum ex rebus geſtis S. Abundij Comenſis Episcopij, qui fuit vnus ex quatuor legatis à S. Leone miſſis: ſic enim ſe habet:

XXXIX. EPISCOPI SVBSCRIBVNT CATHOLICA FIDELI.

Anatolius Episcopus Conſtantiopolitanus Noua Roma accepta epistola S. Leonis Papa de confirmatione Catholicae fidei contra vesaniam hereticorum, congregavit Concilium omnium Episcoporum, Archimandritarum, presbyterorum, & diaconorum: & ante conspectum omnium recitata est epistola sancti Leonis Papa, quam beatus Abundius coram omnibus praesentavit. Concordantibus testimonijs Romanorum Patrum ac Graecorum, Anatolius Episcopus Conſtantiopolitanus huic epistole sancti Leonis Papa contentem: Catholicae fidei veritatem, concordantibus testimonijs Patrum ab eadem apostolica sede decretorum, plena devotione conſenſit & ſubſcripſit. anathema ſcilicet Eutycheti & Neſtorio. & ipſorum dogmaticam ſectatorum eorum. Id ipſum ſecere omnes, qui aderant Episcopi, presbyteri, Archimandrita, atque diaconi.

XXX.

Max sanctus Abundius, Asterius Episcopus Baſilius & Senator presbyteri dixerunt: Omnipotenti Deo gratias: quoniam reuerendissimum Episcoporum, presbyterorum, Archimandritarum, diaconorum, ac totius cleri professionem cognovimus, fidem rectam & a Patribus traditam profiteri, sicut eorundem ſubſcriptio Geſta praesentibus infera declarat. Illud nos quoque, quia omnes hoc exegere & exſpectare conſperimus, ſequendum aſſertionem venerabilissimi Eusebii Episcopi Dorilae: & ſententiam ſancti memorie Flavianus Episcopi, vel aſſenſum Papa Leonis, qui ad inſinuandam contra fidem Catholicam nos Roma miſit: anathema dicimus Eutycheti, vel omnibus, qui eum perſequebantur, & dicunt in Christo Domino ante incarnationem duas fuiſſe naturas, poſt incarnationem vnā tantam naturam: cum Catholica fides & ante incarnationem vnā tantam Verbi fuiſſe, & poſt incarnationem duas, id eſt, Verbi & perfecti hominis ſateatur in vna perſona, inconfuſa & proprietate ſua, manere naturas. Neſtorius etiam, qui veſanum (ut legitur) dudum dogma diſceſſit, dicendū Dominum Ieſum Chriſtum ex Maria Virgine hominum tantum non etiam Dei naturam: ſed & ſcitoribus eius in huiusmodi peruerſitate duratibus anathema dicimus. Propter quod conuenit, ad confirmationem ſubſcriptionis ſanctam, quae praesens eſt, fraternitatem, ſiſtem, vel omnibus, qui eorum doctrinam ſequuntur, anathema ſimul dicere. haec ibi ex Actis Conſtantiopolitanum Concilij coram legatis habiti.

XXXI.

Certe: unum haud integra eſſe noſcuntur, cum praeter haec alia etiam in eadem Synodo ſtatuta eſſe legantur, quae ibi deſiderantur: nimirum vt Episcopis lapſis in Conuentu ſatanico Ephelino, qui communionem Apoſtolicę ſedis optarent, communicatio eorum tantummodo concederetur Eccleſie, Catholica autem communiō nondum eiſdem impartiretur. haec quidem in hac Synodo acta eſſe, S. Leonis Papa epistola ad Anatolium, de qua agemus anno ſequenti, demonſtrat: ſed pariter declarat, à legatis Apoſtolicę ſedis ſecurum eſſe, ne in ſacris nominaretur nomina Dioſcori Episcopi Alexandrini, Inuenialis Hieroſolymitani, & Euſtathij Episcopi Beſy: hi, quod impenitentes eſſent aſtigmati ſchismaticorum. Quod autem à literis ab Episcopis abſentibus ad eoſdem Apoſtolicę ſedis legatos ſcriptas ſpectat: in iſdem rebus geſtis S. Abundij Comenſis Episcopi extat epistola Theodoretus Cyri Episcopi, quam dedit ad ipſum Apoſtolicę ſedis legatum Abundium, iſtis verbis conſcripta:

XXXII.

Dominus verè amabilis atque ſacriſſimo fratri Abundio Theodoretus in Domino S. Comperi, quod veſtra religio veram & Apoſtolicam fidem piamente conſeruat: & gratias egi Deo omnipotenti, quod religio, quae periclitabatur, renouata eſt per ſanctitatem veſtram, & venit in lucem. Et ſicut dudum in diluſio factum eſt, & ad ſemen generis humani Noè & filij eius relictū ſine: ita in praesenti Occidentales Patres ſunt reſeruari, vt ex q̄ etiam Orientales ſacrosanctae Eccleſiae veram conſolidant & agnitionem, quam viſitare iam & deorari: miris ſacri lega & noua hereſis conuabat. Et opportune dicitur

XXXIII.

THEODORETUS AD ABUNDIUM LEGATVM APOSTOLICAE SEDIS.

potest vox illa Propheticā: Nisi Dominus Sabaoth ſemen nobis reliquiſſet, ſimiles facti eſſentis, quomodo Sodoma & Gomorra. Adhuc nobis quaſi aliquod dilectum & bellum exerat ira Dei ex impia hereſi.

Nunc verò Sabaoth noſtri in corpore humano praesentiam & vnū Filium Dei, & perfectam eius Deitatem, & perfectam humanitatem conſitemur: & non in duos Filios vnū Dominum noſtrum Ieſum Chriſtum diuidimus, eſt enim vnus, ſed diſtinctionem Dei & hominis cognosimus, & ſcimus quod alterum ex Patre eſt alterum ex ſemine Dauid & Abraham iuxta diuinas ſcripturas: quod, ſi vna quidem natura ſine paſſione eſt: corpus autem ante quidem erat in paſſione, nunc verè & ipſum alienum eſt à paſſione: nam poſtquam ſurraxit, ab omni paſſione conſtat eſſe liberatum. Haec ex literis ſanctiſſimi ac religioſiſſimi Archiepiscopi domini noſtri Leonis didicimus. Legimus enim, quae ad ſanctam & beatam memoriam Flavianum ſcripſit. & gratias agimus Domino noſtro humaniſſimo Deo, quod aduocatum & propugnatum veritatis inuenimus. Hiis & ego literis conſenſi: & huic epistole mea exemplum eorum copulaui, cui etiam ſubſcripſi: & ex hoc probatur, quod regulas Apoſtolicas, hoc eſt, vera dogmata ſequor, & in his permano, & ideo bellum patior: Item dominus meus Ieſus, & dominus meus Aquilinus, contra quos Imperatorum poteſtatem inuenciores noua hereſis armauerunt.

Superèſt, vt nos cum ſanctiſſimi viri auxilium ſacrosanctae Eccleſiae ſeruat, auferatur: impia bella, quae impenduntur: Prohiberi itaque ſacri legem ſcimus, quae contra patrem commota eſt: & priſtinam Eccleſiam reddere pacem: vt fruſtus laborum Apoſtolicorum accipiat à Domino, qui eoſdem fruſtus redduntur ſe reprobiſſi. Omnes religioſiſſimos & Dei amantiffimos presbyteros & reuerendos diaconos & fratres per veſtram ſanctitatem ſalute: & nos, & omnes, qui nobi ſcum ſunt, ſalutem vno religione veſtram, haec tenus Theodoretus ad Abundium Comenſem Episcopum literas, quibus (vt dictum eſt) adiecit exemplar ſancti Leonis epistola de fide Catholica, cui cum ipſe Theodoretus, tum Ibas Episcopus Edelſe, tum Aquilinus Bibliſta Palaſtina Antites ſubſcripſere, quod le verè Catholicos eſſe, Apoſtolicę ſedis legatis ſignificauerunt: Etenim eſt vt hoſtes Eutychianae ſecte paſſi exilium ſunt damnati in conuenticulo Ephelino: quoniam tamen Ibas & Theodoretus Neſtorio aliquando fauiffe, male audiebant: apud nonnullos Orthodoxorum: cuius rei cauſa ſape lepius ipſe (vt vidimus) Theodoretus literis ad diuerſos datis conqueſtus eſt: ſe calumnijs ingere exagitari.

Conſtat autem, pro Theodoretus ſententię, fauiffe quoque eius cauſe Vincomalum Magiſtrum Officiorum: huic ille, qui vna cum aliſſimis viris praefuit poſtea Iudex cognitorum Concilio Chalcedonenſi, quique ob egregias animi virtutes poſt annos duos vna cum Opilione vno clariffimo ab eodem Marciano Imperatore Conſul ordinarius creatus eſt. Cum igitur Theodoretus accepiffet, quod ſibi ab eodem Vincomalo exhibitum fuiſſet officium (accepit enim de his ab eo epistolam) ad eundem literas reddidit, & quidem hoc ipſo tempore, cum reſtituta pace, nondum indictum eſſet Chalcedonenſe Concilium, ſed de futura indictione faciendā crederet eſſe vulgatus ſermo, quippe quod Orientalis Eccleſiae pacificus ſtatus id exigere videretur. Sed audi euſdem Theodoretus reddidit ad Vincomalum epistolam, quā de rebus ſuis exactam habet hiftoriam, ex eodem Vaticano codice deſcriptam.

Vincomalo Magiſtro Officiorum Theodoretus Episcopus Cyri.

Valde ſum miratus, quid cum omnino ignoret tua magnificētia res noſtras, & tantum tam, quod contra me geſta eſt iniquitas, cum didiciffet, me conſolari dignata eſt, ac omne adhibuit ſtudium & diligentiā, vt ea, quae contra nos conſiſta ſunt, diſſoluere atq; dilueret. Sed veſtra celſitudini debet omnino retributiones bonorum magnorum largitor. Qui enim pro modica aqua mercedem ſe daturum poſtulat eſt, maiores proculdubio dabit retributiones q̄ quā modica dederint.

Noſ enim talia paſſi ſumus non ſolum ab aperiſſimis inimicis, ſed à proprijs (vt venimus) amicis: ab illis quidem, dum oppugnauerunt, ad nos, dum prodimus, quales nullus, vel valde pauci vicerum paſſi

XXXIII. THEODORETUS AD ABUNDIUM LEGATVM APOSTOLICAE SEDIS.

THEODORETUS AD ABUNDIUM LEGATVM APOSTOLICAE SEDIS.

XXXIV.

b. Euseb. lib. 10.

XXXV. VINCOMALVS MAGISTRO OFFICIORVM.

XXXVI. THEODORETUS AD VINCOMALVM.

XXXVII.

paps

passi sunt. Quis enim tale iudicium audiret inquam? Quis cum
 reum triginta quinque dierum spatio absentem detinisset, pra-
 cepit iudicibus, ut iudicium decernerent de absentee? Quis ita cry-
 dalis & serax factus est iudex, ut hominem iudicet, cuius vocem
 non audiret: & non iudicet solum, sed condemnat: Et hoc valde
 crudeliter & sine & inhumane. Cum Dominus preceperit, er-
 rantem ex fratribus, & consilium non audientem, post primam &
 secundam & tertiam correctionem tandem illum haberi inquam
 Ethnicum & Publicanum: rectissimi isti & iustissimi iudices, neque
 ea, quae Ethnicis & Publicanis concedantur, Fidelibus concesserunt:
 illos enim & vident, & aliquando alloquuntur, & maxime etiam
 cum honore, si aliquam habent dignitatem apparentiam: nos vero
 preceperunt, neque reus, neque aqua, neque quibus reparticipa-
 re, ita voluerunt imitari, esse Patri nostri, qui in caelo est, qui
 facit oriri Solem super malos & bonos, & pluit super iustos & ini-
 justos. Sed hoc quidem omittam: prope est enim Dominus tribu-
 nal, ubi non queritur figura apparatus & signentium, sed rerum
 veritas.

XXXV-
 III. Tu enim verò magnitudinem oro, pro nobis gratias Christo dile-
 cto & victorioso Imperatori agas, & religiosissime & piissime Au-
 guste, qui pio suo Imperio radices ad fundamentum posuisti piete-
 tem, & eorum maiestatem rogare, ut securam pacem & firmam
 Ecclesiam largiantur, & Synodum congregari praecipiant non ite-
 ram hominum perturbatorum, & qui carum sursum & deorsum
 agitant, sed veritatis studiosorum, & Apostolicam doctrinam con-
 firmantium, & novam hanc & vanam & mendacem heresim rep-
 obstantium: ut ipsorum laborum laude dignorum fructus percipia-
 ti a clementissimo Domino, haec tunc ad Vincumalum Magis-
 trum Officiorum Theodoretus solutus iam exilio litem
 (ut vidimus) Imperatoris, sed nondum Ecclesiae suae
 plenè reddidit, quod futuro fuit Concilio vniuersali re-
 laturam.

XXXIX
 AD ANA-
 TOLIUM
 ATIPAZI.
 Eodem quoque tempore, eodemque pariter argumento
 idem Theodoretus ad Anatolium Patricium literas de-
 dit: Erat iste (vixit Aetio Synodi Chalcedonenis appareo)
 ille Anatolius, qui olim vni cum Valentiniano Augusto
 ante annos decem Consulatum suscepit ordinarium, hoc
 vero tempore segebat Magistrum militum. Addidit in-
 super idem Theodoretus ad alias eiusdem generis literas ad
 Asparem Gothice militiae Praefectum, eundemque Ex-
 consulem ordinarium, qui cum Ateobinda eandem pri-
 mariam confecturus fuerat dignitatem, patrem item Con-
 sulum Ardabattij. Hos, inquam, Theodoretus literis inter-
 pellat, ut Imperatori & Augustae Palcheteris suo nomine
 gratias agant de solutis exilijs vinculis, & reliquis antea
 condemnatis iniquo iudicio sanctis Episcopis liberis abie-
 re permissis, simulque admonet, quid de indicenda futu-
 ra Synodo suggerere debeant Imperatori: ante omnia autem,
 quam inique fuerit ipse proscriptus, pluribus docet. Egre-
 gas has quidem epistolas si iugemus in prioribus ex codice
 Graece scripto de promptas, quas haec res Latinitas tam
 diu desiderauit, cum an aliquando simul edenda sint, sig-
 noremus. Fraequegitur, lector, alieno labore partit tibi di-
 uitijs, & vetera monumenta per tot secula conseruata a-
 uide suscipe: suat haec enim praetambula Concilij Chal-
 cedonenis, de quo sequenti anno dicturi sumus. Ad Ana-
 tolium itaque Exconsulem Magistrum militum à Theodo-
 reto scripta hoc anno, eademque occasione epistola sic se
 habet:

XL.
 THEODO-
 RETVS
 AD ANA-
 TOLIUM.
 Nos quidem, quam nati sumus quietem, hilariter accepimus,
 & ut res eius & iucundo percipimus fructum. Nosse autem Chri-
 sto dilectum Imperator suae pietatis fructum Imperium adeptum, pri-
 mitias Imperij illi, qui ipse Imperium largitus est, obtulit, quietem
 videlicet Ecclesiarum, qua temporaliu iustitiam, & fides,
 qua opprobriatur, victoriam, & Evangelicorum dogmatum. Hu-
 autem praeposuit, ut nostra mala, qua inique passi sumus, sanaret.
 Quis enim inquam talem actantem abducat iniquitatem? Quis
 dominica damnatum absens inquam fuit? Quis nuptiarum inuisita-
 tor, aut adulter non presens condemnatus? Quis inuorum ef-
 fossor vel sepulchrorum, vel incantator, vel sacrilegus, vel quiduis
 aliud à lege prohibendum & interdictum ausum, ad tribunal currere
 sustinendo, fuit impeditum, ne id faceret, & damnatum fuit absens
 iudicij sententia? Sed in illis nihil tale factum est. Leges enim
 praecipiant, ut ante iudicem & actor & reus ex adverso stent, &

Index expelleret aperta argumenta & iudicia, & tunc vel ut in-
 centem dimittat, vel ut reum sententia condemner. Nobis vero con-
 trarium euenit. Imperatoris (nempe Theodolij) literae interdix-
 erant nobis ad celebrem illam venire Synodum: & in ipsius iu-
 dices absentem condemnauerunt, non iudicantes, sed potius laudan-
 tes ea, quae ad nostram accusationem allata fuerunt scripta: & nos,
 diuina lex, neq. hominum iudicandi eadem meam & damnatio-
 nem decernere potuit. Sed praecipiat quidem Praefes, veritatem neg-
 ligens & contemnens, & temporali potestati obsequens: obediabant
 etiam illi, qui idem nobiscum sententia & conueniunt in dogmati-
 bus, & nostra aliquando maxime sunt admirati: tempus tamen il-
 lud horum quidem proditorem, illorum vero pusillanimitatem pa-
 rescit; nobis autem occasionem fiduciae largita sunt ea, quae pro ve-
 ritate passus sumus; & Christus Dominum concepit nobis, non solum
 vi in ipsum credamus, verum etiam pro ipso pati. Maxima enim
 gratia haec est, pro Domino pati. Sanctus enim Apostolus & haec praepo-
 nit magni miraculum.

XLI.
 Hu quoque ego gloriaro licet humilis & abiectus sim, & nullam
 aliam gloriam causam habeam: vestra magnificentiam oro, ut
 gratiarum altissimi pro deo humilitate Imperator Christo dile-
 cto agas, ac piissime ac deo dilectissime Auguste, honorum magi-
 stre, quod huiusmodi dona rex idem Domino magnorum donarum
 largitori, & quod sui Imperij basin, sustentaculum, & fundamen-
 tum pietatis celum ambobus consulerunt. Rogate praeterea dilectum
 Deo ipsum caput, ut sine imponantur, quae recte sancta sunt, &
 Synodum congregant, non iterum perturbatorum hominum, & co-
 nentium plenam, sed ad hanc omnibus alienam, & eos, qui res diuinas
 rellè iudicant, magnificentiis, & pro omnibus rebus humanis ve-
 ritatem asstantiam.

XLII.
 Si vero ipsorum maiestas vltrem Ecclesiam voluerit restituere
 serenitatem & tranquillitatem (vel eam rem cordis) rogate co-
 rum pietatem, ut rebus dum sunt, absint: ut eos, qui contraria sen-
 tiant, sua praesentia terant, ut nullum habeat veritas aduersarij,
 sed ipse super seipsum rerum naturam perquirat, & Apostolicorum
 dogmatum & bariterem, & veritatem. Haec autem vehementer pe-
 to à vestra magnificentia, non quasi desiderio tenear: enim videndi
 Cyrum (nouit enim celsitudo tua ciuitatis desolationem, cuius de-
 formitatem quodammodo seximus diuersorum adificiorum magnis
 sumptibus) sed ut patet, quod ea, quae a nobis praesentantur, Aposto-
 licis conueniunt dogmatibus & quod scripta sunt & fallacia aduer-
 satorum inuicta. Hoc enim si fiat (pe enim diuina fuit) qui mihi
 reliqui sunt dies, cum hilaritate viuam, vbi sum, Dominum viue-
 re nobis praecipit.

XLIII.
 Decet autem vos cum pietate enutritos & educatos, & virtutibus
 diuitiarum ditites, hunc celum resumere, & religiosissimum Im-
 peratorem zelo & animi alacritate flagrantem, & Augustam Chri-
 sto dilectam tuo exhortationibus alacriores reddere, ut laudabili
 zelo celeberrimum suum Imperium confirmet. haec tunc ad A-
 natolium Patricium Theodoretus, nec quidem fructu-
 siquidem celebrandae oecumenicae Synodo Imperator
 Marcianus optatam suam exhibuit praesentiam: sed & ex
 eiusdem Theodoretus consilio, magnopere ab eodem Au-
 gusto cautum est, ne rerum perturbatores, disordinarum,
 que dolosi artifices in locum Synodi se inierent. At quae
 idem Theodoretus ad Asparem Exconsulem scripserit,
 accipe. Sed illud ante praenotem, quod cum in epistola
 titulo Asparis non in Consulis & Patricij eodem inditum
 habeatur; certum est, quod ad nomen Consulis pertinet
 textum esse mendosum, ut non Consul sed Exconsul, siue
 forte Consulatus, sit in eo restituendum: etenim longe an-
 te praesentem annum contigit Asparis Consulatus. Poterit
 hoc anno eandem datam esse epistolam sub Marciano
 Imperatore, quae in ipsa tractatur, facile docent: quae sic
 se habet:

Theodoretus Aspari Consuli & Patricio.
 Oportebat hoc etiam alijs tua fortitudinis & constantia vir-
 tutibus addere, ut religiosissimus nosse, & Christo dilectum Impe-
 rator, quem diuina gratia praesentium beneficio nobis largita
 est, per tuam magnificentiam sciat inquirari, quae contra nos go-
 sta est, excessum, & lege iustae legem inuisam abrogat. Si enim nos à
 diuina praesentia roborati, cum, quae contra nos sancta est, pa-
 nam, honorum causam & occasionem effugimus, & quietem hilar-
 frigate accepimus & stentiam inuisa tamen & iniqua passi sumus;

Phil. I.

2. Cor. II

XLII. QVAE SINE OBSERVANDA IN CONCILIO GENEBRANDO.

XLIII.

Theodor. epist. 140. Excon sul. XLIV. THEODORETVS AD ASPARUM.

cum nihil deliquerimus eorum, quae calamitatos nostri & veritatis inimici nobis obiecerunt. Sed cum ea passivimus mala, quae decent eos, qui maxime res patriare ausi sunt, vel potius his etiam graviora: Indicta enim causa damnati sumus, & absentes, & literis Imperatorum cum nobis interdixit non esse Episcopum petere, in summam sacrorum iudicium accepimus sententiam.

XLV.

Sed haec omnia soluit & sedavit serenissimus Imperator tua magnificentia studio & diligentia. Ego vero ratum me perperam facere, si scirem, nec gratias agerem: ut has literas scriberem, adductus sum, quibus tuam precor celsitudinem, ut gratias pro nobis videris & Christo dilecto Imperatori agas, & religiosissime Augusto & piissima pro quibus bonum precor Dominum pro virili, ut eorum Imperium securum confirmet, ut subditorum elementer curam gerant, & hostibus metum incigant, eosq; torreat, & laudabilem pacem omnibus largiantur. Ipsos etiam orare tua mitatur celsitudo, ut perfectam solutionem & quietem Ecclesia temporis impendant, & Synodum congregare praecipiant, non iterum eorum, qui turbas eere solent, & Synodum perturbare, sed eorum, qui divinas res quiete tractere soliti sunt: & consueverunt Apostolica dogmata confirmare, & res falsas discernere & a veritate alienas: ut suum hinc lucrum tua celsitudo consequatur. haec Theodoretus ad Aliparem magistrum militum, qui etiam Gothus scilicetque Arianus esset, odio tamen Eutycheis haeresim persequabatur immenso. Sicut igitur David Goliaz gladio ad conciliandos hostes est usus, ita & Theodoretus adversus Eutycheianos Ariamum immittit.

XLVI.

Ex omnibus quidem Episcopis Orientalibus neminem nachi sumus, qui vehementius atque constantius adversus eiusmodi recens emergentes haereticos egerit, quam Theodoretus, qui etiam sua damna delevit, amplius tamen totius Ecclesiae mala ploravit. cum itaq; ab exilio hoc anno est relaxatus, magis ex restituta edicto Imperatoris fide Catholica, & haeresi ablegata letatus est, quam sui causam paripendere enim se iacturam sedis suae, superius recitatis literis attestatus est, ut decet Apostolicum virum, non querens quae sua sunt, sed quod esset totius Catholicae Ecclesiae emolumentum. Ita namque animo compositus erat, ut suas calamitates apud viros clarissimos deplorando, illos ad Ecclesiam depresso penitus subleandam, cuiusmodi ob oculos positus iustus causis impelleret, cum tamen ea esset intrinsecus humilitatis virtute bene compositus, ut quaecumque pateretur, suis existimaret esse adscribenda peccatis nam audi, quae, quam eo argumento breuem hoc eodem tempore epistolam ad Ioannem Archimandritam scripsit his verbis:

Theodor. epist. 138.

XLVII.

Beatissimus quidem David nonnulla commisit delicta: quae etiam ut memoria mandaret ad veritatem eorum, qui postea futuri essent, ut qui omnia sapienter gubernat, Deus efficit. Absalon vero parricida & impius & impius & peccatoris tyrannus. Con illorum causam rabiem aduersus patrem suum, sed tyrannidem desiderans, iniustissimum illud bellum suscepit. Et diuinus quidem David, dum haec fierent, quae ipse patrat delicta, recordabaturque. Et ego quoque alia quidem multa deliquisse me non: dogmatica vero Apostolorum doctrinam integram servavi. Qui vero divinas & humanas leges conculcarunt, & nos absentes condemnarunt, non illorum quae nos deliquimus, sententiam progulerunt: non enim manifesta illis, quae sunt occulta. Sed mendacia & calumnias composuerunt contra nos: vel potius Apostolica dogmata aperte conculcare quarentes, ne, qui illa scilicet, condemnarunt.

Theodor. X. vi. in MILITIAS

XLVIII.

Sed surrexit Dominus, tamquam dormiens, & arguit & confudit inimicos suos, & dedecus aeternum dedit illis, & dogmata adulterina & spuria dissipavit: quae vero tradidit nobis in sacri Evangelij, cum maiestate & auctoritate predicari fecit. haec dicens, plane alludit ad obitum Theodosij & necem violentam Chrysostomij Catholicae Ecclesiae hostis, nec non ad edita nuper a nouo Imperatore publice pro fide Catholica promulgata. sed de se ipso haec ingenitè subdit: Nobis vero ad perfectam consolationem haec sufficiunt: neq; enim civitatis deserto tenemur, in qua laborantes totum absumpsimus tempus, sed rectam Evangelicorum veritatem desideramus regnantem & predominantem videre. Hoc autem nostrum desiderium Dominus adimplevit. Letamur hac de causa, & gaudemus, & Deum magnorum donorum largitorem laudamus: & tuam pietatem hoc ipsam nobiscum agere precamur: & dum Deum laudamus, illum rebermen-

ter rogetis, ut eos, qui nunc haec nunc illa dicunt, & ad tempora inflar eam leuonum mutantur, qui forum colere vestuntur, clemens Deum confirmet, ut in petra stabiles reddat, ac illi largiatur, ut pro omnibus veritatem colant & tueantur. haec tamen Theodoretus, verè iusti, qui in principio accusator est fuit, reddens exemplum, ut qui non gloriam propriam querat, sed eius, qui mittit eum, quod Apostolici viri & veracis praedicatoris cuiusdam signum est. Sed de ipso haec tamen.

At haec Theodoretus, ita & alij Orthodoxi, qui ex Euphrosino nefando Concilio, proscritionem passi fuerant, & alij Catholici Episcopi, qui eidem minime praesentes fuerunt, cum post tantas effusas tenebras Catholicae veritatis claram cunctiq; peripicuum lucem affulgere conpexerunt, & quae immenso repleti sunt gaudio: sed & intellectus illi, qui licet Catholici verè essent, tamen Dioscori minarum terrore perculli ad horam cessere tempore infervientes, etiam latari sunt, quod tempus aduenisset, quo libere, quales essent, se possent ostendere, & praevincationem daretur nova confessione delere: exultarunt verò multò magis, cum ab Apostolica sedis legatis opportuna sunt remedia consecuti, nempe ut suorum communicatione contenti essent, in futura Synodo communicatione totius Catholicae Ecclesiae futuris. In tanto gaudio omnium Orthodoxorum, sola haeresis damnata mæret, impij tantum in tenebris conticescunt.

Sic igitur S. Leo per legatos à Latere missos collapsam penitus Ecclesiam Orientalem, fidei vere exacta ad Episcopos confessione, restituit. Sed quod reliquum tantum esse videbatur, ut qui id facere deire celsissent, suis sedibus priuarentur, & spoliati Episcopali dignitate Episcopi Orthodoxi eam reciperent: id quod eueniente Synodo honoris causa & disciplina seruatim voluit & cultodit. Haec sunt, quae hoc anno sub Marciano Imperatore contigerunt: quae mox illud magni momenti bonum consecutum est, quod Orientale Imperium, ad multorum annorum spatia assiduis claudibus ab Attila Hunnorum Rege labefactatum, simul ac est restituta per Imperatorem vera religio, continuo à barbaris liberatur, abiguntq; diuinitus flagellum Dei, vbi locus datur Catholicae veritati: contra verò paruit tunc barbaros praualere, cum impietas regnat. Sic igitur Attila sponte recedens ab Oriente, copias conuertit in Occidentem, vbi imbellem sciret regnare Imperatorem per Aetium Patricium bella gerentem. Quando autem in Gallijs victus fuerit, dicemus anno sequenti, quo fieri contigit.

Quod autem ad anni huius res Gallicanas pertinet: cum (ut suo loco dictum est) anno superiori detuncto S. Hilario Episcopo Arelateni, in locum eius Rauennius subrogatus esset: Episcopi comprouinciales legationem intrinseuerunt ad S. Leonem Romanum Pontificem pro restitendis antiquis iuribus ac priuilegijs Arelatenis Ecclesiae, illud in primis postulantes, ut ex more antiquo Viennensis pronuncia eidem Arelateni Ecclesiae subijceretur, quam (ut dictum est superius) contra Zolium Papae decretum, ex praescripto Nicæni canonis Bonifacius & Celestinus Romani Pontifices, ac demum Leo ipse proprium habere Metropolitanum, nec subijci Arelateni voluerunt. Libellam supplicem dictorum Episcoporum asseruatum haec tamen in Ecclesia Arelateni ex antiquo scripto codice hactenus reddimus.

Preces missa ab vniuersis Episcopis Metropoli Arelatenis ad Leonem Papam.

Memores, quantum honoris & reuerentia beatissima sedi Apostolicae, cui vos Dominus noster Iesus Christus pro merito sanctitatu voluit praesidere, semper debitum fuerit, semperq; debetur: ordinationis, quae sanctum fratrem & Coepiscopum nostrum Rauennum in ciuitate Arelate post tranfitum beate recordationis Hilarij Episcopi, concordantibus omnium votis ad summum pontificum, Domino fauente, prouidit, in ista continua literis Apostolatus vestro mandare curauimus. Quibus à beatitudine vestra tanta dignatione & charitate fuisse responsum, immensi gratias agimus: et si tantis, quantis addebemus, referre non possumus.

Notum

SVTH
B

LIII. Notum licet nobis ante iam fuerit, praedictum sanctam fratrem & Coepiscopum nostrum maxime gratia vestra gratia mortuo suo- rum manu factum esse & sanctitatem merito: percipit nunc ta- men beatitudinis vestrae littere, quanta eum charitate complectami- ni, eundem agnovimus. Unde praemis officio, quae Apostolorum res- tre iure debentur, suggestionem nostram, quae iustitiae partibus in- dicitur, ad laudam a corona vestra, omnino debita. Quippe cum non aliqua nota infirmitas, sed praesens per votum, & antiqua re- parari. Nec enim in illam est, ut honorem eius, quem (ut probamus) impense diligitis, illa res minuat, quae pietatem vestram alio offen- dit. Et sane manifestum est Ecclesiae Arelatensi divinae gratia fau- orem adesse, cui talem habere conivit faceret, per quem privile- gia dignitatis antiqua, quae doluit sibi praeterea diminuta, gau- deret in perpetuum recentioribus Apostolica sedis auctoritate refor- mata.

LIV. Omnibus etenim regionibus Galliarum notum est, sed nec sacro- sanctae Ecclesiae Romanae habetur incognitum, quod prima intra Gallias Arelatensis civitas missum a beatissimo Petro Apostolo san- ctum Trophimum habere meruit sacerdotem, & exinde alibi pau- latim regionibus Galliarum bonum fides & religionis institum: primum, alia loca ab hoc ritu fides, quem ad nos Apostolice institu- tionis scientia miserant, merito manifestum est sacerdotem quam Viennensem civitatem, quae sibi nunc impendit, et ac nobilitate prima- tus ex officio indebitos. Iure enim, & merito ea vbi semper apicem sanctae dignitatis obtinuit, quae in sancto Trophimo primatus nostrae religionis prima suscepit, ac postea intra Gallias hoc, quod divino munere fuerat consecuta, studio doctrinae salutaris effudit. Quis honori obento Ecclesiae Arelatensi omnes adcessores praedecesso- rum, nostri velut matrem debito semper honore coluerunt, reveren- tibus, traditionem totam ab hac sibi civitate nostrae fidei Episcopos postularunt. Ab huius Ecclesiae sacerdote iam decessores usque, quibus nos ipsos constat in summum sacerdotum, donante Domino, consecratos. Quam quidem antiquitatem sequens praedecesso- rum beatitudinis vestra, hoc quod erga privilegia Arelatensis Eccle- siae institutio veteris tradidit, avon legatis (sicut & scimus Apo- stolice sedis procul subditio) auctoritate confirmavit: credendum esse ratione acque iustitiae, ut sicut verbatim Petrum Apostolorum principem sacrosanctae Romanae ceteris supra omnes totius mundi Ecclesias principatum; ita etiam in- tra Gallias Arelatensis Ecclesia, quae sanctum Trophimum ab Apo- stolo missum sacerdotem habere meruisset, ordinandi pontificum vendicaret, his secundum religionem virtutis privilegii Ecclesia me- morata.

LV. Ceterum multa sunt, quibus secundum instituta Principum cunctis intra regiones nostras civitatibus praefertur. Haec tantum a gloriosissima memoria Constantino peculiariter honorata est, ut ad eius vocabulo praeter proprium nomen, quo Arelas vocita- tur, Constantina nomen accepit. Haec etiam in vestra recy- latione Valentinianni & Honorii fidelissimi Principi specialibus privilegii, & vbi verbo ipsorum viamur, matrimonium Galliarum appellando decorantur. In hac urbe quumque intra Gallias ex- tempore praedicti: un ostentare voluit insignia dignitatis, Consulatum suscepit & dedit; hanc sublimissima Praefectura, hanc reliqua potestates, vbi communem omnibus patriam, semper inhabitant. Ad hanc ex omnibus civitatibus multarum vestra um causa con- curritur: & plane ita sibi erga privilegia memorata vel Ecclesiae, vel civitatis divina (ut credimus) dispensatione, omnia concesserunt, ut semper sicut Ecclesia Arelatensis intra Gallias primatum in sa- cerdotio antiquitatis merito, ita etiam civitas ipsa principatum in saeculo, opportunitatis gratia possideret. Unde factum est, ut non solum provinciae Viennensis ordinationem, sed etiam eorum pro- vinciarum, contemplatione sancti Trophimi (sicut & sanctorum praedecessorum vestrorum impetrata sibi testatur auctoritas) Arela- tensis Ecclesiae sacerdos ad sollicitudinem semper suam curam, re- noverit. Cui id etiam honoris dignitatis, & collatum est, ut non tan- tum has provincias potestate propria gubernaret, verum etiam om- nes Gallias sibi Apostolica sedis vice mandata, sub omni Ecclesiastica regula contineret.

LVI. Huiusmodi omnibus intimatis, & in notitiam beatitudinis ves- tre fidei asserione perlatis, quasimus & obsecramus coronam sanctimoniam vestre per nomen Domini nostri Iesu Christi, agi in vobis iustitiam, patientiam, tranquillitatem, & bona totius sancti- tatis ac perfecti omnis elegit, & per beatissimum Apostolum Petrum, quem vita & conseratione vestra vobis divino munere reddidit

credimus, ut quicquid Arelatensis Ecclesia (sicut superius indicavi- mus) vel ab antiquitate suscepit, vel postea auctoritate sedis Apo- stolice vendicavit, id omne ad summum pontificium revocare eiusdem Ec- clesiae sacerdotem beatitudinis vestrae auctoritate in perpetuum man- sira praecipiat. Ipsi autem vel officiorum causa, vel huius legationis obtentu sanctimoniam vestrae praesentibus asserimus, nisi alius infirmitas, alios anni praesentis penuria ab hac vobis nostrorum cupiditate renuocasset: sed consilium in Domino Iesu Christo, qui precibus & desiderii nostris efficaciam promptissima pietate vestra praesit, quod qui nunc legationis officio fraudamur, gratiarum postea reverentiarum pro nosmet ipsis actione fungemur, haec tenis Episcoporum preces sine die & Consule: verum hoc an- no datas esse, sequens epistola S. Leonis ad eos reddita docet, ex qua patet reddidit manifestum, Ecclesiam etiam Viennemensem misisse Romam eadem ex causa ad S. Leo- nem Papam legationem. Iuris autem vtriusque partis diligenter examinatis, pertitit S. Leo in sententia, ut Arelatensis Ecclesia nihil libi sumeret eorum, quae essent Vien- nensis Ecclesiae. Epistola vero ipsius ex eodem excerpta codice sic se habet:

Dilectissimi fratris Constantino, Armataro, Audenno, Sene- riano, Valeriano, Vito, Stephano, Nectario, Constantio, Maximo, Asclepio, Theodoro, Iusto, Ingenuo, Augustali, Superentorio, Pnan- gio, Fonteo, Palladio, Leo.

Leu dilectionis vestrae littere, quas ad nos filij nostri Petronij presbyter, & Regulus diaconus detulerunt, quam benevolum fratri & Coepiscopo nostro Rauennio impendat affectum, euidenter ag- novimus: siquidem postulat, ut quod decessor ipsius merito ni- mio praesumptionis amiserat, reformetur. Sed petitionem fraterni- tatis vestrae Viennensis Episcopus missi littere & legatus sua sugge- stione praevenerat, conquerens Arelatensem Episcoporum ordinatio- nem sibi vasa sensu Antistiti vasa esse. Cuius itaque nobis ita, & pa- ternarum reverentiae sanctimoniam, & omnium vobis servanda sit gratia, ut in Ecclesiarum privilegii nihil conuelli, nihil patiamur excidi: consequens sicut, ut ad conseruandam intra Viennemensem & Arelatensem provincias pacem adhiberet iustitiam moderatio, qua nec animitas vobis, nec desideria vestra neglexeret.

Consideratis enim allegationibus vtriusque partis praesentium clericorum, ita semper intra provinciam vestram & Viennemensem & Arelatensem civitates claris fuisse viderimus, ut quarundam causarum altera ratione, nunc illa in Ecclesiasticis privilegii, nunc ista precelleret, cum tamen eisdem commune in quondam fuisse a gentibus proderetur. Unde Viennemensem civitatem, quan- tum ad Ecclesiasticam iustitiam pertinet, in honoratam penitus esse non patimur, praesertim cum de receptione privilegii auctori- tate iam nostra dispositionis videretur. Quam potestatem Hilario Episcopo oblatam, Viennensi Episcopo credimus deputandam: qui ne repenti semetipsum videretur inferior, vicinis sibi quatuor oppidis praesidebat, id est, Valentia & Tharantasia, & Genoa, & Gratianopolis, ut cum eis ipsa Viennensis contingeret, ad eum Episco- pum omnium praedictarum Ecclesiarum sollicitudo pertineret, reli- que vero civitates eiusdem provinciae sub Arelatensi Antistiti au- thoritate & ordinatione consistant: quem pro modestia sua tem- perantia futurum credimus spualium charitatis & pacis, ut nequaquam sibi credat ablatam, quod sicuti videret esse concessum. Data III. Non. Idus, Valentinianno Augusto VII. & Abieno V. C. Cons. In fine huius epistolae haec, quae sequuntur, verba habentur: Hoc praecipit Domini Leonis confirmatum est a sede Apostolica, praesente Symmacho Papa, Probo V. C. Episc. Habes, lector, de antiqua quaestione S. Leonis Papae ien- tentiam ex recitata epistola nondum causa, praecpta ex codice Arelatensi, quem eo fideliores existima, du quae contra ipsam esse probarentur Ecclesiam Arelatensem, a- que integra asseruata custodij: vbi & extrat eadem die & anno data ad Rauennium ab eodem Pontifice eiusdem epistola:

Dilectissimo fratri Rauennio Leo.
Dix filios nostros Petronium presbyterum, & Regulum dia- conum in vobis venimus, quoniam & de vestra hoc graua merchan- tur, & fides, quae nunc quorundam errore exata est, ratio postula- bat.

LVII. LEONIS EPIST. AD EPISC. A RELAT. ET VIENNENSIS.

Vafa- reulis.

LVIII.

LIX.

S. LEONIS PAP. AD RAVIN. ARSLAT. EPISC. LIT. TERA.

bat. Volumus enim eos interesse tractatus; & vniuersa cognoscere, qua per te cupimus ad omnium fratrum & sacerdotum nostrorum notitiam peruenire: charissima hoc dilectionis tua specialiter delegantes. vt sollicitudine vigilantia tua epistola nostra, quam ad Orientem pro fidei defensionis direximus, vel sanctae memoriae Cyrilli, qua nostrum sensibus tota concordat, vniuersis fratribus innotescat, vt certiores effectus contra eos, qui incarnationem Domini prauis per suasibilibus estimans temerandam, spirituali se virtute praeuinciant. Habes probabilem facultatem, qua cum illis Ecclesiam, & Domino nostro Episcopatus tui potius commendare primordia, si haec ita vt credimus atq; mandauimus, impleueris, frater charissime. Quae autem committenda litera non fuerunt, cum praedictorum filiorum nostrorum insinuatione didiceris, charissime, Domini praesens auxilio efficaciter (vt diximus) aut laudabiliter exequemur. Deus te incolumem custodiat frater charissime. Data III. Non. Maij gloriosissimo Valent. Augusto VII. & Abieno V. C. Cons.

riae atque pacificae eidem Anatolio literas reddidit hoc anno Idibus Aprilis, quarum huiusmodi est exordium: Gaudemus in Domino, & in dono gratiae ipsius gloriamur, quia (sicut dilectionis tuae literis, & fratrum nostrorum, quos Constantiopolim miseramus, relatione cognouimus) sequacem te Euangeticam & traditionis ostendit: vt per sacerdotis probabilem fidem miris praesentiam, quod tota Ecclesia eidem credita, nec rogamus cuiusquam erroris habitura, nec musulam haec exordiens habet. Quod verò, lapsus in haeresim Episcopis, vel haereticorum communione foedatis, ad Ecclesiam Catholicam reuerti cupientibus non nisi propriae Ecclesiae communicatio concessa esset, quid praeterea ipsidem indulget S. Leo, ita subdicens in eadem epistola ita declarat: De fratribus vero, quos & epistolis tuis & legatorum nostrorum relatione communiuimus nostra cupidos esse cognouimus, id quod dolent: secunda potentiam, contraque erroris non tenuisse constantiam; sed aliena seculi praebuisse consensum, cum ita eos formidat turbaasset, vt in damnationem Catholicam atque innocentes Antistites, & in receptionem detestabilis prauitatis trepido famularentur obsequio: illud quidem, quod praesentibus & agentibus nostris confisus sumus, approbamus, vt suarum interim Ecclesiarum essent communicatione contenti, haec iam per legatos Constantiopolim decreta erant: sed quid his amplius ipse Leo putauerit esse indulgendum, ex verbis ipsius accipe:

LX.

Ex hac epistola intelligis S. Leonem Papam misisse ad Gallicanos Episcopos in legem atq; famulam illam epistolam de fide Catholica ad Flavianum scriptam; vt non Orientalibus tantum, sed & Occidentalibus innotesceret, quae de Verbi Incarnatione tenere haecenus atque semper tenuisset Ecclesia Catholica. Quae accepta ad Flavianum epistola, Episcopi Gallicarum eadem probe cognita, & in omnibus fidei Catholicae, quam haecenus custodissent, consentire probata, respiciunt ad eundem S. Leonem epistolam illam, quae sine die & Consule data cum habeatur, quam sub dictis anni huius Consulis esse collocandam intelligis, cuius est exordium: Perlatam ad nos epistola beatitudinis vestrae, &c. habetur in recentiori editione Romana epistolarum S. Leonis post eius epistolam quinquagesimam tertiam, non tamen suo loco collocata. Sic igitur pluribus habes epistolis auctum numerum epistolarum S. Leonis Magni, cuius tantae Patris vel vna reperta sententia scriptis mandata magnarum loco diuinitarum fuerat altissima, atque literis antea exaranda.

Sed cum legatis nostris, quos misimus, participata tecum solitudine volumus disponatur, quatenus hi, qui pluris satisfactioibus male gesta condemnant, & accusari se magis eligant, quam tueri pacis & communionis nostrae unitate latentur, ita vt aliqui praedicti anathemate, quae contra fidem Catholicam sunt recepta, damnentur. haec S. Leo, quibus de primis impietatis auctoribus ista subiungit: De nominibus autem Dioscori, Iuuenalis, & Eustathij ad sacrum altare non recitandis, dilectionem tuam hoc docet custodire, quod nostri ibidem constituti faciendum esse dixerunt, quod quidem honoranda S. Flavianus memoria non repugnet, & a gratia tua Christianae plebs animos non auerteret. Nam iniquum nimis est atq; incongruum, eos, qui innocentes & Catholicos sua persecutione vexarunt, sanctorum nominibus sine discretionis miseri: cum damnata impietatem non deserentes, ipsi se sua prauitate condemnent: quos conuenit, aut percelli pro profana, aut laborare pro venia. haec ipse. Commendat demum eidem clericos Flavianos, quos vult ab ipso suscipi: sed & Ecclesiam Eusebii Dorilaei Romae hoc tempore agentis vt curet, admonet. Reddidit has ad Anatolium literas S. Leo (vt diximus) hoc anno, Idibus Aprilis.

LXI.

Hoc eodem anno ingens famae vexauit Italiam; adeo vt in media pereantes, filios ad cibum ementium vendiderunt, est de his locupletis testis Valentiniiani sanctio anno sequenti mense Ianuario data, qua praecipitur, vt parentibus liceret redimere filios: meminit autem huius penuriae istis verbis: Notum est proximè obsequissimam famem per totam Italiam defuisse, coactos homines & filios parentes vendere; vt discrimen infantum mortis effugerent. Tantum vnicuique miseranda macies & labialis percussio in pallor extorsit, vt totius, quae natura concepit, amoris obliti, alienare suos, pietatis genus putarent. Nihil est enim ad quod non desperatio salutis impellat: nihil turpe, nihil vetitum creditur: sola cura est, vt qualicumq; sorte viuatur. haec Imperator. Sed & peste laborasse Italiam, Geladius Papa testatur. Atque haecenus de rebus gestis praefatis anni.

Eadem quoque die idem sanctissimus Pontifex ad Marcianum Imperatorem literas dedit, quibus immensus illi de suscepto Catholicae fidei patrocinio gratias agit: aliam insuper addidit ad Pulcheriam Augustam; cuius studium cum aduersus Nestorianam, tum aduersus Eurychetem plurimum commendans, gratias pariter agit immortalis de honorifice ab ea susceptis Apostolicae sedis legatis, de quae restitutis damnatis Episcopis, & sacris reliquijs sancti martyris Flavianii cum honore Constantiopolim translatis, & alijs ab ea sanctissime gestis. Commendat insuper eidem Eusebii Dorilaei Ecclesiam. Hic quidem Romam ad ipsam Leonem Pontificem, vt ab eo in sedem suam restitueretur, venit: qui fidei Catholicae professione eidem oblata, ab ipso Summo Pontifice susceptus est. De hac enim ipsi professione ipsemet Eusebius meminit in sacrosancto Concilio Chalcedonensi verbis istis: Hanc regulam sanctissimo Patre in urbe Roma relogi; praesentibus clericis Constantiopolitanis, tamq; suscepit, &c. Erant isti, qui Romae aderant, ab Anatolio cum eius fidei professione missi, quorum ipse Leo meminit in epistola ad Iulianum: Post haec agi ceptum de Synodo vniuersali cogenda: quod quidem magna industria summamq; diligentia a Leone Romano Pontifice Marcianus Imperator exoptet; sed ipse Pontifex ob ingruentes Hunnorum exercitus Gallias detestantes & iam Italiam cogitantes, ad opportunius tempus existimabat differendum esse vniuersale Concilium: verum quod Marcianus in operis esse videret quamprimum ab his dissensionibus causa Eurychetis obortis pacatum reddere Romanum Imperium, alios decreuit mittendos Constantiopolim legatos, qui Synodo inter-

b. Oros. in Andron.

IESV CHRISTI

Annus 451.

LEONIS PAP. VALENT. 27. IMP. Annus 12. MARCIANI I.

I.

QUADRINGENTESIMVS quinquagesimus primus Christianus letis auspicijs Consulatus religiosissimi Imperatoris Marciani cum collega Adelfio apertur, memorabilis Magni Concilij Chalcedonensis pacifica celebratione: de quo nos acturi, quae ante ipsum praesensere, res gestas diligenter narratione in medium adducemus. At primum de legatis Apostolicae sedis Abundio atque collegis dicendum. Hos quidem de rebus gestis ad S. Leonem Papam relationem misisse vna cum Anatolij Constantinopolitani Episcopi epistola fidei professionem continente, ex eiusdem S. Leonis literis constat: Quam cum ipse S. Pontifex accepisset, atq; eam in omnibus intellexisset esse Catholicam, in omnibus assentientem ijs, quae in epistola ad Flavianum conscripta erant; gratulato-

Conu. Chalced. ad. 11. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500.

ANATOLIVS PROFESSIONEM FIDEI MITTIT AD S. LEONEM PAPAM.